

Kaut kas liels un, lai tā būtu mīlestība (I): Jēzus nāk mūs satikt

Šis ir pirmais raksts no sērijas par aicinājuma izšķiršanu ar nosaukumu «Kaut kas liels un, lai tā būtu mīlestība», jo katrs vīrietis un sieviete tiek aicināti atklāt Dieva plānu savā dzīvē.

5.12.2020

2018. gada oktobrī Romā notika Bīskapu sinodes Ģenerālā asambleja, ko Pāvests Francisks vēlējās veltīt *Jauniešiem, ticībai un aicinājuma*

izzināšanai. Vēstulē, kurā Pāvests paziņoja jauniešiem par šo notikumu, Pāvests atsaucās uz pirmo mācekļu tikšanos ar Kungu. «Arī uz jums», viņš rakstīja, «Jēzus skatās un aicina jūs doties Viņam pretī.» «Vai esat satikuši šo skatienu, dārgie jaunieši? Vai esat dzirdējuši šo balsi? Vai esat jutuši šo pamudinājumu uzsākt ceļu?»[1]. Personīgā saskarsme ar Jēzu var būt sarežģīta laikā, kad «šķiet, ka troksnis un apmulsums valda pasaulē».

Tomēr «šis aicinājums turpina rezonēt katra sirdī, lai to atvērtu pilnīgam priekam». Būs iespējams atbildēt uz to, noslēdz Pāvests, ja «pieredzējušu ekspertu pavadībā» ikviens «spēs uzņemties Dieva plāna izzināšanas ceļu savai dzīvei»[2]. Šīs rakstu sērijas mērķis ir palīdzēt šajā ceļā. No Jēzus pirmajiem mācekļiem, pāvesta pamācībām, svētajiem, svētā Hosemarijas mēs varam iedziļināties šajā pastāvīgajā realitātē: Dievs mūs

aicina; «Viņam ir plāns katram: svētums» [3]. Svētais Hosemarija reiz stāstīja, ka sešpadsmit gados viņš atklāja, ka viņa sirds viņam lūdza « kaut ko lielu un, lai tā būtu mīlestība » [4]. Cerams, ka mēs arī varam atklāt un atklāt – jo mīlestība vienmēr ir jauna, vienmēr pārsteidzoša - *kaut ko lielu un, lai tā būtu mīlestība.*

«Otrā dienā Jānis un divi no viņa mācekļiem atkal stāvēja. Un viņš, ieraudzījis Jēzu staigājam, sacīja: Lūk, Dieva Jērs! Un abi mācekļi dzirdēja viņu sakām un sekoja Jēzum. Bet Jēzus, pagriezies un redzēdams viņus sekojam, sacīja tiem: Ko jūs meklējat? Tie Viņam atbildēja: Rabbi (kas tulkojumā nozīmē: Mācītāj), kur Tu mājo? Viņš tiem sacīja: Nāciet un skatieties! Tad tie gāja un redzēja, kur Viņš mājo, un palika tanī dienā pie Viņa. Bija

apmēram desmitā stunda» (Jņ 1,35-39).

Šīs Evaņģēlija ainas galvenie personāži noteikti dalījās šajās atmiņās ar lielām emocijām. Tas bija viņu dzīves vissvarīgākais brīdis: diena, kad viņi pirmo reizi tikās ar Jēzu no Nācaretes.

Satikšanās ar Kristu ir izšķiroša pieredze ikvienam kristietim

Patiesībā satikšanās ar Kristus ir izšķiroša pieredze ikvienam kristietim. Benedikts XVI viņa pontifikāta sākumā spēcīgi norādīja: «Kristieša esības iesākumā nav lēmuma par ētisku vai kādu izcilu ideju, bet gan tikšanās ar notikumu, ar Personu, kura dod dzīvei jaunu perspektīvu un ar to arī nosaka virzību.»[5].

Tas, ka pāvests Francisks mums no paša sākuma gribēja to atgādināt, atklāj ļoti daudz: «Es aicinu katru

kristietī jebkurā vietā un situācijā, kurā viņš atrodas, atjaunot savu personīgo satikšanos ar Jēzu Kristu vai vismaz pieņemt lēmumu ļaut Viņam sevi atrast, mēģinot to darīt katru dienu bez atpūtas»[6]. Šajās lapaspusēs mēs vēlamies sekot šim aicinājumam, sekojot jaunākā apustuļa – Svētā Jāņa – pēdās.

Kas man ir Jēzus Kristus? Kas es esmu Jēzum?

Ceturtais Evaņģēlijs ar skaistu frāzi apkopo jaunieša svētā Jāņa identitāti: viņš bija «māceklis, kuru Jēzus mīlēja». Ar to, patiesībā, viss tika pateikts: Jānis bija kāds, kuru Jēzu mīlēja. Gadu gaitā šī pārlicība neizdzisa, bet gan kļuva vēl spēcīgāka: «Tanī pastāv mīlestība, ka nevis mēs esam mīlējuši Dievu, bet gan Viņš mūs pirmāk mīlēja» (1 Jņ 4,10). Bez šaubām, šī drošība par Kunga Mīlestību bija tas, kas viņam deva spēju līdz savas dzīves beigām

saglabāt dziļu un lipīgu prieku. To pašu, ko pauž savā Evaņģēlijā. Tas viss sākās tajā dienā Jordānas krastos.

Un mēs, vai esam pieredzējuši tik tuvu tikšanos, kāda tā bija jaunajam apustulim? Pat ja mēs daudzus gadus esam kristieši un esam lūguši visu savu dzīvi, ir labi, ka mēs uz brīdi apstājamies, lai padomātu: «Kas man ir Jēzus Kristus? Ko nozīmē Jēzus Kristus manā reālajā dzīvē šodien un tagad?». Ar šīm pārdomām mēs varam novērtēt, kāda ir mūsu ticība. «Bet pirms šī jautājuma ir kāds cits jautājums, kas savā ziņā ir svarīgāks, neatdalāmāks un primārāks(...): Kas es esmu Jēzum Kristum?» [7].

Šo jautājumu priekšā nav dīvaini, ka nedaudz apjūkam. Kas es esmu Jēzum Kristum? Kas es esmu? Nenozīmīgs radījums? Evolūcijas produkts? Tikai viens cilvēks vairāk... kam ir jāievēro Viņa baušļi?

Kā Jēzus mani redz? Šajās situācijās mūs var apgaismot Baznīcas svētie. Reiz, kad kaut ko līdzīgu jautāja svētajam Jānim Pāvilam II, viņš atbildēja: «Skat, tu esi doma Dieva prātā, tu esi Dieva sirdspuksts. To apgalvot ir kā sacīt, ka tev ir vērtība, kas zināmā mērā ir bezgalīga, ka esi svarīgs Dievam savā neatkārtojamā individualitātē.»[8]. Tas, ko viņš pats bija atklājis - ko visi svētie ir atklājuši-, ir tas, cik ļoti svarīgi mēs esam Dievam. Mēs neesam nenozīmīga radība, kalps, kurš tikai pasaulē dara to, ko Viņš grib. Mēs esam patiesie draugi. Viss, kas attiecas uz mums, Viņu interesē, un tāpēc Viņš ir norūpējies par mums un pavada mūs visu mūsu dzīvi, lai gan bieži vien mēs to nepamanām. Tas viss nav pārspīlējums. Jēzus pats sacīja saviem apustuļiem: «Nav nevienam lielākas mīlestības par to, ja kāds atdod savu dzīvību par saviem draugiem. Jūs esat mani draugi... Es jūs saucu par draugiem,

jo visu, ko dzirdēju no sava Tēva, es jums pasludināju» (Jņ 15,13-15). Šie vārdi šodien joprojām ir ļoti aktuāli: Jēzus Kristus «ir dzīvs un saka to jums tagad. Klausieties viņa balsī ar lielu atvērtību; viņam ir kas sakāms katram»[9]. Kas tad esmu es Jēzum Kristum? Esmu Viņa draugs, kuru Viņš mīl ar lielāko mīlestību; esmu Viņa sirdspuksts. Tas es esmu Viņam. Un kas Viņš ir man?

Meklē Kristu!

1933. gada 29. maijā kāds jauns arhitektūras students atnāca pirmo reizi runāt ar svēto Hosemariju. Viņa vārds bija Rikardo Fernandez Valjespins (*Ricardo Fernández Vallespín*). Pēc daudziem gadiem viņš atcerējās: «Tēvs ar mani runāja par dvēseles lietām ...; viņš man ieteica, iedrošināja mani būt labākam ... Man perfekti ir acu priekšā brīdis, kad, pirms es atvadījos, Tēvs piecēlās, devās uz bibliotēku, paņēma

grāmatu, ko viņš bija lietojis, un pirmajā lapā ar lielu centību uzrakstīja šīs trīs frāzes: «Meklē Kristu! Atrodi Kristu! Mīli Kristu!»[10]. Tajā sarunā svētais Hosemarija arī vēlējās sākt ar vissvarīgāko lietu – personīgo tikšanos ar Kungu.

«Meklē kristu! Atrodi kristu! mīli kristu!»

Apustulis Jānis nolēma meklēt Kristu, pat nezinot, ko viņš tieši meklē. Viņš zināja, ka meklē kaut ko, kas piepildītu viņa sirdi. Viņam bija slāpes pēc piepildītas dzīves. Viņš gribēja kaut ko vairāk no dzīves nekā tikai strādāt, pelnīt naudu, līdzināties visiem citiem... Sirds viņam bija nemierīga, un viņš gribēja šo nemieru apklusināt. Tāpēc viņš sekoja Kristītājam. Un viņš bija kopā tieši ar viņu, kad Jēzus gāja viņam garām un Kristītājs viņam norādīja: «Lūk, Dieva Jērs»; un viņš un viņa

draugs Andrejs, «dzirdēja viņu sakām un sekoja Jēzum» (Jņ 1,36-37). Ko mēs varam darīt, lai sekotu jaunā apustuļa pēdās? Pirmkārt, ieklausīties mūsu nemierīgajā sirdī. Pievērst tai uzmanību, kad tā ir neapmierināta, kad tai nepietiek ar *pasaulīgo* dzīvi, kad tā vēlas kaut ko vairāk nekā zemes lietas un apmierinājumu. Un tuvoties Jēzum. Patiesībā, varbūt mums tas zināmā mērā ir vieglāk nekā Jānim. Daudzi cilvēki jau ir norādījuši, kur ir Jēzus: «mēs esam iemācījušies, lielākoties jau no bērnības un ar kristīgu vecāku lūpām, lūgt Dievu. Pēcāk tie bija skolotāji, biedri, mums apkārt esoši cilvēki, kuri mums palīdzēja neizlaist no acīm Jēzus Kristus»[11]. Tāpēc tas, ko mēs tagad varam darīt, ir meklēt viņu: «Meklējiet Viņu dedzīgi, meklējiet Viņu paši sevī un dariet to ar visu savu spēku. Ja jūs tā rīkojaties, uzdrošinos apgalvot, ka esat Kungu jau atraduši, esat jau sākuši Viņu iepazīt un mīlēt, un

sarunāties ar Viņu, kas mājā
Debesīs»[12].

Atrodi Kristu!

Kad Jānis un Andrejs sāka sekot Jēzum pirmo reizi, situācija būs bijusi nedaudz neērta. Viņi bija sekojuši tam cilvēkam, bet kā viņiem vajadzētu viņu uzrunāt? Nav īpaši pieņemts kādu apstādināt un viņam jautāt: «Vai tu esi Dieva Jērs?» Bet tieši to Kristītājs viņiem bija stāstījis, un tas bija viss, ko viņi patiešām zināja par Viņu. Varbūt viņi savā starpā diskutēja, ko darīt, kad pats Jēzus redzēdams viņus sekojam, sacīja tiem: Ko jūs meklējat?» (*Jņ* 1,38).

Kungu aizkustina jaunas, nemierīgas sirdis. Tāpēc, kad mēs patiesi meklējam Viņu, Viņš pats sagatavo satikšanos visnegaidītākajā veidā. Svētais Hosemarija visu savu dzīvi atgādināja savu pirmo *personīgo* un negaidīto saskarsmi ar Jēzu. Tad viņš

bija pusaudzis, ar sirdi, kas bija pilna ar projektiem un ideāliem. Pēc smaga sniegputeņa, kas bija aizklājis pilsētas ielas ar blīvu baltu segu, viņš izgāja no mājām. Mazliet pārsteigts viņš ieraudzīja kailu pēdu nospiedumus sniegā. Pēdas viņu aizveda pie mūka, kurš bija ceļā uz savu klosteri. Tas viņu dziļi iespaidoja. «Ja citi dara tik daudz upuru Dieva un savu tuvāko dēļ, viņš sacīja sev», «Vai tad es nespēšu kaut ko Viņam piedāvāt?»[13]. Tajā pašā dienā, tāpat kā Jānis un Andrejs, jaunais Hosemarija sekoja Tā Kunga pēdām, kas šoreiz bija klātesošas *pēdās sniegā*. Daudzi citi cilvēki varbūt arī redzēja šīs pēdas, bet jaunajam cilvēkam tā bija nepārprotama zīme, ka Jēzus gribēja ieiet viņa dzīvē. Pēc tam viņa reakcija bija ļoti līdzīga Jēzus pirmajiem draugiem. «Tie Viņam atbildēja: Rabbi (kas tulkojumā nozīmē: Mācītāj), kur Tu māj? Viņš tiem sacīja: Nāciet un skatieties! Tad

tie gāja un redzēja, kur Viņš mājā, un palika tanī dienā pie Viņa. Bija apmēram desmitā stunda.» (Jņ 1,38-39). Atklājums, ka kāds mūs mīl, mūsos pamodina milzīgu vēlmi viņu iepazīt. Ziņa, ka kāds pret mums ir izturējies kā labs draugs, liek mums vēlēties to iepazīt. Atklājums, ka ir kāds, kas rūpējas, ka ir kāds, kas mūs gaida un ka viņam ir atbilde uz mūsu dziļākajām ilgām, liek mums to meklēt. Ar šo pēdu palīdzību Dievs gribēja, lai Svētais Hosemarija saprastu, ka «viņam jau bija dziļi iekšā “dievišķs nemierīgums”, kas atjaunoja viņa iekšējo dzīvi ar lielāku dievbijību»[14]. Meklēt Jēzu un atrast Viņu ir tikai sākums. Pēc tam mēs varēsim sākt pret Viņu izturēties kā pret draugu. Mēs centīsimies Viņu labāk iepazīt, lasot Evaņģēliju, apmeklējot Svēto Misi, baudot Viņa tuvību Komunijā, rūpējoties par tiem, kam tas visvairāk nepieciešams. Un mēs centīsimies iepazīstināt viņu ar mums, daloties

ar mūsu draugu mūsu priekos un bēdās, mūsu projektos un mūsu neveiksmēs. Jo galu galā tā ir lūgšana: «tuvoties draudzībā, bieži pavadot laiku vienatnē ar Personu, kas, kā mēs zinām, mūs mīl»[15]. Tāpat kā Jānis un Andrejs, kas visu dienu pavadīja kopā ar Jēzu.

Mīli Kristu!

Jaunajam Jānim, diena, kad viņš tikās ar Jēzu, bija diena, kad viņa dzīve izmainījās. Protams, vēl bija tāls ceļš priekšā. No brīnumainās zvejas līdz ceļojumiem kopā ar Jēzu pa Palestīnu; no Viņa brīnumiem līdz Viņa vārdiem, kas piepildīja sirdi ar prieku, vai līdz Viņa žēlastības darbiem pret slimajiem, pret nabagiem, pret visnicinātākajiem... Dialogs, kas sākās kādā pēcpusdienā pie Jordānas upes, ilga visu mūžu.

Attiecības ar mūsu draugiem mūs pārveido, līdz mēs mīlam un vēlamies to pašu

Mums visiem ir pieredze, ka draudzība mūs ietekmē. Tāpēc ir loģiski, ka vecāki ir informēti par savu bērnu draudzību. Pat to neapzinoties, attiecības ar mūsu draugiem mūs pārveido, līdz mēs mīlam un vēlamies to pašu, kā arī noraidām to pašu. Draudzība mūs vieno tik daudz, ka var teikt, ka draugi dalās «vienā un tajā pašā dvēselē, ko uztur divi ķermeņi»[16].

Šajā ziņā jaunā apustuļa pārveidošana ir ļoti pārsteidzoša. Viņš kopā ar savu brāli Jēkabu tika saukts par «Pērkona dēliem » (*Mk* 3,17), un daži evaņģēliju fragmenti liek mums noprast, ka tas nav pārmērīgs epitets. Piemēram, šis gadījums, kad samarieši atteicās dot Jēzum un viņa mācekļiem pajumti, un brāļi devās pie Mācītāja, sakot: «Ja tu vēlies, mēs teiksim, lai uguns nāk no debesīm un iznīcina viņus» (*Lk* 9,54). Tomēr, pamazām, tieši kad viņu draudzība ar Viņu pieauga, viņi

iemācījās mīlēt kā Jēzus, saprast citus, kā Jēzus to darīja, piedot kā Jēzus. Tas pats var notikt ar katru no mums: atrast Jēzu un attiecības ar Viņu liks mums vēlēties mīlēt, kā viņš mīl. Mums nevajadzētu būt pārsteigtiem, ka šī vēlme pārņem mūsu sirdi: ļausim, lai tā piepildās ar pateicību, jo Tas Kungs vēlas paļauties uz mums, lai darītu savu Mīlestību klātesošu pasaulē. Tā tas notika ar svēto Hosemariju. Tās pēdas sniegā deva viņam dziļu pārlicību, ka viņam ir misija uz šīs zemes: «Es sāku manīt Mīlestību, saprast, ka mana sirds lūdz kaut ko lielu un lai tā būtu mīlestība»[17]. Atklāsim arī mēs aiz šiem sirds aicinājumiem Jēzus balss atbalsi, ko mēs bieži lasām Evaņģēlijā: «Seko man!»

Dzīvot visu mūsu dzīvi ar Kristu

Atskatoties uz savu dzīvi, Jānis redzēja, cik daudz bija atkarīgs no

iespējas sekot Jēzum. Tādā veidā Dievs darbojas ar katru personu: «Jēzus cēlā mīlestība mudina mūs darīt lielas lietas, un vienmēr mūs mudina vēlēties to pēc iespējas pilnīgāko. Mīlestība vēlas būt pašā augšā un negrib tikt apturēta ar neko zemu»[18]. Tā tas notika ar Jāni, tāpat kā tas notika ar Pēteri, Jēkabu, Pāvilu... Bartolomeju, Mariju Magdalēnu un tik daudziem citiem, kopš Jēzus nāca pasaulē. Kunga klātbūtne šodien nav mazāk reāla kā toreiz. Gluži pretēji: Jēzus ir vairāk klāt, jo viņš var dzīvot katrā no mums. Vēl vairāk, Viņš aicina mūs dalīties misijā, ko Viņš saņēma no sava Tēva. Jēzus vēlas *mīlēt ar mūsu dzīvi*, ar ikkatru sirdi: «palieciet manā mīlestībā», viņš mums saka (Jņ 15,9), lai samierinātu šo pasauli ar Viņu, lai izmainītu naidu pret Mīlestību, egoismu pret kalpošanu, aizvainojumu pret piedošanu. Jaunais apustulis, kurš bija atklājis Kunga Mīlestību, pavadīja Viņu pie

Krusta. Vēlāk, kopā ar pārējiem apustuļiem, viņš saņēma misiju, kas veidoja visu viņa dzīvi: «Ejiet pa visu pasauli un sludiniet evaņģēliju visai radībai! » (Mk 16,15). Arī mēs, ja mēs klausāmies mūsu nemierīgajā sirdī un meklējam Jēzu, ja mēs atrodam viņu un sekojam Viņam, ja mēs esam Viņa draugi, mēs atklāsim, ka Viņš rēķinās ar mums. Viņš ierosinās, lai mēs katrs savā veidā palīdzētu Baznīcai. Kā draugs, kurš tieši tāpēc, ka mūs mīl, ierosina pievienoties mums aizraujošā projektā. « Šodien Jēzus, kas ir ceļš, aicina tevi, tevi, tevi atstāt savu nospiedumu vēsturē. Viņš, kas ir dzīve, aicina jūs atstāt nospiedumu, kas piepildīs ar dzīvi tavu vēsturi un daudzus citus. Viņš, kas ir patiesība, aicina jūs atteikties no nesaskaņām, šķelšanās un tukšuma. Vai tu to darīsi?»[19].

Borja Armada

[1] Francisks, *Vēstule jauniešiem saistībā ar XV Vispārējās bīskapu sinodes asamblejas sagatavošanās dokumenta prezentāciju*, 13-I-2017.

[2] *Turpat.*

[3] F. Ocáriz, *piezīmes no tikšanās ar jauniešiem Argentīnā*, 5-VIII-2018.

[4] Andrés Vázquez de Prada, *El fundador del Opus Dei*(Opus Dei dibinātājs), I sējums, 97 lpp.

[5] Benedikts XVI, enciklika par kristīgo mīlestību *Deus Caritas est* (25-XII-2005), nr. 1.

[6] Francisks, Apustuliskais pamudinājums *Evaņģēlija prieks* (24-XI-2013), nr. 3.

[7] AGP, Bibliotēka, P03, 2017, 146.lpp.

[8] Svētais Jānis Pāvils II, *Uzruna jauniešiem Kazahistānā*, 23-IX-2001.

[9] Benedikts XVI, *Vispārējā audience*, 2-VIII-2006.

[10] Ceļš, vēsturiski-analītiskais izdevums, komentārs par 382.punktu.

[11] Svētais Hosemarija, *Kad garām iet Kristus*, nr. 1.

[12] Svētais Hosemarija, *Dieva draugi*, nr. 300.

[13] Andrés Vázquez de Prada, *El fundador del Opus Dei (Opus Dei dibinātājs)*, I sējums, 96. lpp.

[14] Turpat, 97. lpp.

[15] Svētā Terēze no Jēzus, *Dzīve*, 8, 2.

[16] Svētais Gregors no Nazianzas, 43 *Sprediķis*.

[17] Andrés Vázquez de Prada, *El fundador del Opus Dei (Opus Dei dibinātājs)*, I sējums, 97 lpp.

[18] T. de Kempis, *Līdzināšanās Kristum*, III grāmata, 5.nodaļa.

[19] Francisks, *Lūgšanu vigīlija ar jauniešiem Pasaules jauniešu dienās Krakovā*, 30-VII-2016.

.....

pdf | document generated
automatically from [https://
dev.opusdei.org/lv-lv/article/kaut-kas-
liels-un-lai-ta-butu-milestiba-i-jezus-
nak-mus-satikt/](https://dev.opusdei.org/lv-lv/article/kaut-kas-liels-un-lai-ta-butu-milestiba-i-jezus-nak-mus-satikt/) (4.08.2025)